

MIKA WICKSTRÖM

MEIDÄN JENGIN ZLATAN

JA PITKÄ SOOLO

WSOY

MIKA WICKSTRÖM

MEIDÄN
JENGIN
ZLATAN

**JA PITKÄ
SOOLO**

**WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI**

Kirjassa on lainattu seuraavien artistien kappaleita:
s. 6-7 ja s. 32 Jukka Poika: Silkkii
s. 72 Atomirotta: Hima taas

© MIKA WICKSTRÖM JA WSOY 2017

ISBN 978-951-0-42449-0

PAINETTU EU:SSA

1.

Taivaalla oli vain ohutta pilviharsoa, jonka läpi aurinko pujotteli kirkkaita säteitään. Juuri tällaisena päivänä kesäloman kuuluikin alkaa. Arsa käveli silmiään sirsitellen ulos koulun isoista ovista. Hänellä oli kädessään kaksi maidonvalkoista paperiarkkia, jotka hän oli rullannut nyrkkiinsä kuin viestikapulan kotiin vietäväksi.

– Arsaboy! joku huudahti hänen takaansa.

Äänestä ei voinut erehtyä: se oli Chrisu, rennoin tyyppi, jonka Arsa tiesi.

Chrisulla oli päällään valkoinen maajoukkuepaita, jonka kauluksia verhosivat tummanruskeat afrokiharat, ja hänen päässään oli iso punainen lätsä, joka sai hänet näyttämään enemmän rastafarilta kuin räppärltä.

– Laitoit sit kauluspaidan kevätjuhliin, Arsa nau-rahti.

– Siististi cool.

Arsa löi kättä Chrisun kanssa ja kysäisi: – Tuliks hyvä todistus?

– Pelkkiä kymppejä! Chrisu vastasi niin että ikenet kiilsivät.

– Missä sun todistus on?

Chrisu käänsi kylkeään kuin olisi aikonut taklata. Farkkujen taskut roikkuivat reisien korkeudella, ja vasemmanpuoleisesta sojotti valkoinen paperikäärö.

– Ja sä hikari sait taas stipendin, Chrisu puhahti.

– Onks Karrista havaintoja? Arsa tokaisi aihetta vaihtaen.

Ennen kuin Chrisu ehti vastata, molemmat tunsivat riuhtaisun olkapäillään.

Arsa kiepsahti otteesta kuin saippuapala ja nosti molemmat kätensä puolustusasentoon, vaikka tiesi ettei mitään hätää ollut.

– Sä et ainakaan saanu stipendiä, Chrisu naljaili Karrin nähtyään.

– Kelaa! Karri kajautti ja leyhytteli kahta paperiarkkia kädessään.

– Jäbä monisti Arsan paprut!

– *Sä oot silkkii mun sylissäni...*, Karri rupesi hoi-laamaan samalla tavalla kuin juhlasalin lavalla hetkeä aikaisemmin.

– Musastipendi, Arsa suomensi Chrisulle.

Karri viritti tavaramerkkihymynsä. – Etsä muka ruvennu itkeen, kun me skulattiin?

– Minkkien musaa! Chrisu sanoi ja alkoi hytistä kuin routakelit olisivat palanneet.

– *Niinkun lämmin vesi joka lainehtii*, Karri jatkoi tanssahdellen: – *Yhdestä puusta meidät veistettiin, päästä varpaisiin...*

– Karri, mä halkeen! kajahti jostain juuri kun Chrisu laittoi kädet korvilleen.

Pojat kääntyivät katsomaan tyttöä, joka taivutteli sormistaan sydämen ja jatkoi matkaansa pihan poikki kukikkaassa juhlamekossaan.

Se oli Carita, ysiluokkalaisia. Tai oikeastaan jo entinen, koska oli saanut juuri päättötodistuksen salissa.

– Karripoika, haloo, Chrisu huokaisi tyttöjen men-tyä.

Arsakin vilkaisi Karria, jonka ilme ei tiennyt hyvää. Muka vaan joku isonveljen naapuri – niin kuin Karri oli väittänyt viime syksynä, kun oli tullut Caritan kanssa samaa matkaa kouluun.

– Miten olis perinteiset? Karri kysäisi.

– Jos sä tarjoot, Arsa vastasi.

Karri vilautti stipendiään. – Montaks settii haluutte?

– On se stara, Chrisu nauroi.

– Jaetaanks täälä nimmareita? kuului sitten niin hassulla murteella, ettei kysyjää tarvinnut arvuutella. Se oli Santeri, ja hänet tunnisti puheenparren lisäksi pitkästä hontelosta olemuksesta. Jätkä notkui kuin Pisan kalteva torni.

Karri soitti soolon ilmarummuillaan ja alkoi pääs-

tellä suustaan hassuja metallisia ääniä, kunnes pyyhkäisi Santerin tukkaa kämmenellään.

– Sästä ny virtaa matsiinkin, Santeri virnisti.

Santerin vieressä seisova Eelis nyökkäsi: – Pitäis muuten voittaa taas vaihteeks.

Edellisen pelin loppuhetket muistuvat Arsan mieleen. Voitto oli käytännössä ollut jo varma, kunnes hän oli arponut Eeloksen ja Chrisun kanssa, kuka ottaa pallon. Samassa sen ottikin Susien hyökkääjä, joka tuikkasi tasoitusmaalin.

– Tietääks kukaan, millanen nippu se Vihdin Pallo-Kissat on? Santeri kysäisi.

– Johtaa sarjaa ilman tappioita, Arsa vastasi.

– Pallo-Kissat? Karri hörähti. – Me mätetään niin monta maalia, et kissat maukuu tuskasta.

Kaikki remahtivat nauramaan. Karri oli Karri, mutta hänen letkautuksillaan oli myös merkitystä. Hän sai heti Arsan unohtamaan edellisen pelin töpeksinnän, josta Arsa oli nähnyt jo painajaisiakin: hän sutii palloa pois oman maalin edestä, taas ja taas, muttei osu siihen kummallakaan jalalla vaan kaatuu rähmälleen, ja vastustaja potkaisee sen maaliin karneasti räkättäen.

– Mikäs farmisarjan miitinki täällä on?

Arsa huokaisi palkeensa tyhjiksi. Juuri nyt hän kaipasi kaikkein vähiten Henrin seuraa, jota hän oli saanut sietää koko kevään.

– Tunnussana? Karri lausahti.

- Klubi, Henri vastasi ja taputti sydänalaansa.
- Aina ja ikuisesti!
- Väärin meni, Santeri naurahti.
- Vieläkö aiotte nousta sieltä mutasarjasta? Henri jatkoi.
- Totta kai me noustaan!
- Kolmantena sarjassa, Henri sanoi. – Vai ymmärsinks mä oikein?
- Huomenna noustaan toiseksi, Arsa vastasi.
- Henri puisteli päätään vahingoniloisena. – Tasurit jotain hiton Koivukylän Koipia ja Sipoon Susia vastaan. Niillä tuloksilla ei oo mitään jakoja Valiosarjassa.
- Mitenkäs meillä syksyllä kävi? Karri virkisti Henrin muistia.
- Nyt eletään kevättä.
- Mut pokaali on Tykittäjillä edelleen, Karri tokaisi kauranvaaleaa hiuspehkoaan pyyhkäisten ja virnisti sitten niin leveästi, että Henrin oli paha nokittaa.
- Hoitakaa homma, et päästään taas samalle kentälle, Henri tokaisi ennen kuin jatkoi matkaansa.
- Karri levitti kätensä ja kysyi muilta tykittäjiltä:
- Tarviiks jotakuta motivoida vielä lisää?
- Sitten hän huudahti niin äänekkäästi, että Henrikin varmasti kuuli: – Tykittäjät tykittää, muista märkä läntti jää!

2.

Tomaatinpunaiset pelipaidat hehkuivat vasten iki-vihreää tekonurmea. Toisella puolella kenttää näkyi mustikansinisiä asuja, joka imivät ilta-auringon pitkiä säteitä helmoihinsa. Pompotellessaan palloa Arsa kuuli korvissaan kissojen maukumista – sylikissojen, jotka juoksisivat karkuun, kun punapaitaiset lähtisivät säntäämään niitä kohti. Arsa muisti kuitenkin valmentajan sanat: älä koskaan aliarvioi vastustajaa.

Arsa oli tutkinut tarkkaan sarjataulukkoa. Sini-paitaiset vihtiläiset olivat keränneet pelkkiä voittoja, mutta he eivät olleet kohdanneet vielä Sipoon Susia ja Korson Veljiä. FC Tykittäjät taas oli, ja ne molemmat kohtaamiset olivat päättyneet tasapeliin. Sudet ja ”Koivet” taas eivät olleet pelanneet keskenään. Pallo-Kissoilla oli koossa viisitoista pistettä, Susilla kolmetoista ja FC Tykittäjillä yksitoista, kuten ”Koi-villakin”. Yksikään kärkijoukkueista ei ollut toistaiseksi hävinnyt, mutta pelejä oli vielä paljon jäljellä. Ja Valiosarjaan oli tarjolla paikka tasan yhdelle joukkueelle.

Teijo seisoskeli kentän laidalla tuttu valmentajantakki päällään. Hän jutusteli kakkosvalmentajan ja Arsan isän kanssa kädet syvällä taskuissaan kuin alkukesän tärkein peli ei olisi ollut alkamassakaan. Chrisukin näytti touhuavan omiaan iso punainen lippis päässään kaukana maalinsa suulta, ja Karri veteli hevosenpotkujaan tyhjään maaliin Santerin kanssa. Arsan mielestä he kaikki ottivat liian rennosti.

Kun tuomari ilmestyi kentänlaidalle, Teijo keräsi joukkueen kasaan ja sanoi Jupelle: – Otetaan vielä viivajuoksut, niin saadaan koneet käyntiin.

Alkuverryttely ei ollut pitkä, mutta se oli tehokas. Teijo odotti hetken, että kukin sai vetää henkeä, ja viittoi ryhmän sitten uudelleen luokseen.

– Kaikki tietävät pelipaikkansa ja roolinsa, eikö niin? Teijo tarkisti. – Ja mikä on päivän teema?

– Uskalletaan skulata! Jupe huikkasi.

– Hyvä. Ja sitten?

– Pitää hyökätä rohkeesti, Topi sanoi.

Teijo nyökkäili. – Mitä muuta piti muistaa?

– Suunnanmuutospeli, Arsa sanoi.

– Mitä se tarkoittaakaan?

– Jos vastustaja saa pallon, niin kaikki juoksee alas. Ja jos me saadaan pallo, pakit tukee hyökkäystä.

Teijo nyökkäsi uudestaan. – Eli kun hyökätään, niin sitten kanssa hyökätään, ja kun puolustetaan niin joka iikka puolustaa. Se vaatii kondista, mutta sitä varten-

han tässä on treenattu. Päivän teema on, että tänään ei peruutella!

Kentältä kuului pillinvihellys. Jokainen käveli ripeästi omalle paikalleen. Chrisu kävi kopauttamassa tolppia tuttuun tyyliinsä kengänkärjellä ja heristi siten peukaloaan tuomarille.

Pallo-Kissat oli Tykittäjille ihan uusi tuttavuus. Joukkue näytti isokokoiselta ja vahvalta, ja kaikki sen yksitoista pelaajaa tuntuivat tietävän mitä tekivät. Taktiikka oli varsin yksinkertainen: pallo kauas omalta puolustusalueelta ja hyökkääjät hoitavat loput. Siten Teräskin oli pelannut, kun se oli joutunut altavastaa-jaksi, mutta sarjan kärkijoukkueet eivät pelanneet yleensä niin. Teijon ohje oli, että pallosta ei kannattanut luopua, ellei ollut pakko. Klubia ja Unitedia vastaan oli pakko vetää välillä niin kauas kuin pystyi, mutta silloinkin purkupallo piti suunnata Karria tai Topia kohti.

Tykittäjien peli kulki hyvin. Pallo liikkui ketterästi pelaajalta toiselle ja Jupe oli elementissään pelintekijänä – mutta kenttä tuntui kutistuvan olemattomiin Kissojen maalialueen lähestyessä. Sinipaitaisia pelaajia oli kaikkialla, ja kukin heistä säntäsi vuorollaan palloa kohti kuin olisi yrittänyt puhkaista sen.

Sama toistui ja toistui, eikä maalille meinannut päästä, vaikka Karri yritti murtaa muurin juoksemalla pallon kanssa keskeltä läpi.

Kukaan ei puhunut sylíkissoista, kun ensimmäinen jakso päättyi. Antonin ja Eelíksen isät ojentelivat juomapulloja vaitonaisille pojille, jotka kävelivät kentänlaidalle. Teijo taas seisoskeli vaihtopenkin vieressä yhtä levollisen oloisena kuin ennen peliäkin.

Arsa istahti penkin päähän hartiat kumarassa ja pyyhki ohimoitaan. Hän oli juossut kentän vasenta laittaa ylös ja alas, kerta toisensa jälkeen, mutta saldona oli vain märkä pelipaita. Hyväntuulisuus oli tipotiessään. Tätä peliä ei yksinkertaisesti voinut hävitä – eikä edes pelata tasan – jos Tykittäjät aikoi nousta Valiosarjaan. Jotkut irvileuat sanoivat, ettei Tykittäjien olisi pitänyt päästä edes ykkösdivisioonaan vaan pelata Teräksen paikalla kakkosessa. Henrinkin mielestä ylempi sarjapaikka oli tullut pelkkien Teijon suhteiden avulla, vaikka eihän se pitänyt paikkaansa. Kun jokin joukkue lopetti toimintansa, paikka piti täyttää toisella. Tykittäjät oli voittanut karsintapeleissä selvin numeroin kakkossarjan toiseksi tulleen, eikä kukaan voinut kiistää sitä. Teijon ansiota ehkä oli, että Tykittäjät oli päässyt ylipäänsä karsimaan, mutta tulos ratkaisi. Niin kuin urheilussa aina!

– Kundit, pari sanaa, Teijo lausahti viimein. – Meidän peruspeli kulkee justiin niin hyvin kuin pitääkin. Pelataan vaan samalla tavalla maita pitkin ja liikutetaan palloa mieheltä toiselle.

– Keskusta menee ihan tukkoon, Topi tuskaili.

– Ja miten se tukko avataan?

– Laitojen kautta, Santeri tokaisi.

– Täsmälleen! Teijo sanoi. – Ensin keskeltä sisään ja sitten laitojen kautta ulos. Tila on siellä päätykulmissa. Niiden pakka aukeaa kyllä, ennemmin tai myöhemmin.

– Ne on aika isoja, Pekko lausahti melkein kuis-katen.

– Isot putoo korkeemmalta! Karri heitti ja röyhisti rintaansa.

Teijo puisti hilpeänä päätään: – Keskitytään nyt siihen palloon vaan.

– Pitäiskö mun nousta boksiin? Santeri kysyi.

– Ei vielä, Teijo vastasi.

– Entä kulmurit?

– Niihin voit mennä.

Sinipaitaiset olivat jo ryhmittäytyneet omalle kenttäpuoliskolleen. He seisoivat kolmessa suorassa rivissä; taaemmissa oli neljä pelaajaa ja lähimpänä palloa kaksi. Tykittäjien muodostelma näytti pikemminkin kolmiolta; sen kärkenä oli Karri, ja Karrin takana Topi ja Aaro. Arsa otti paikkansa ison kolmion vasemmasta alakulmasta, mutta hänen tehtävänsä ei ollut päivystää siellä vaan liikkua koko kentän mitalla, kuten hyökkäävien puolustajien kuului tehdä.

Sinipaitaiset saivat aloittaa. He syöttelivät palloa alimmalle pelaajalle saakka, kunnes alin potkaisi sen

korkeassa kaaressa Arsalle asti. Toinen heidän hyökkääjistään lähti ryntäämään heti Arsaa kohti, mutta joku huusi hyökkääjälle kentän laidalta: – Ei liian syvälle!

Arsa otti pallon reidellään haltuun ja syötti hätköimättä Santerille, joka jatkoi yhdellä kosketuksella Jupelle.

Pallo-Kissat ei edes yrittänyt prässätä – eikä rakentaa kunnon hyökkäyksiä. Mutta heti kun pallo alkoi lähestyä keskiviivaa, Kissat muuttuivat taas äkäisiksi vahtikoiriksi.

Nyt viimeistään oli pelin henki kaikkien tiedossa. Vierasjoukkue haki pelkkää tasapeliä, jolla se sysäisi Tykittäjät pois nousukamppailusta ja pitäisi sarjan kärkipaikan itsellään.

Arsa lähti juoksemaan heti syöttönsä jälkeen sivurajaa pitkin ja sai pallon takaisin Jupelta ylitettyään keskiviivan. Tilaa ei ollut paljon, mutta Arsa ohitti vastustajan ketterällä vasemman jalan valepotkulla ja jatkoi juoksuaan pallon kanssa, kunnes näki Topin ja syötti hänelle. Topi otti pallon haltuunsa ja yritti kääntyä, mutta pallo vietiin häneltä saman tien.

Arsa löi liinat kiinni ja lähti pinkomaan välittömästi omaa maalia kohti. Onneksi Santeri näki mitä tapahtui ja paikkasi aukon vasemmalta. Vasta kun pallo oli taas punapaitaisilla, Arsa ehti vetää hetken henkeä.

– Topi, muista mitä sovittiin! Jupe huikkasi samalla,

kun Reko käynnisti uutta hyökkäystä toiselta laidalta.

Ei haltuun vaan seinäsyöttö, Arsa lisäsi mielessään.

Sama toistui kuitenkin oikeassa laidassa: Pallo-Kisat pysäytti Aaron etenemisen, ja Tykittäjille tuli kiire torjua vastahyökkäys. Nyt lähti sinipaitaisilta jo laukauskin, mutta Chrisu nappasi pallon onneksi hypypysiinsä.

Rekon isä levitteli käsiään Teijon vieressä ja selitti kiivaasti jotakin, mutta Teijo nojasi vain penkin päälle koukistettuun polveensa ja seurasi peliä ilmeenkään värähtämättä.

Arsastakin alkoi jo tuntua, että Teijon pitäisi herätellä joukkuetta – huutaa muutakin kuin ”Hyvä jätkät!” – mutta hän ei tehnyt koskaan niin. Hän antoi ohjeen tai kaksi ennen peliä ja uudet ohjeet tauolla, jos tarve vaati, mutta sitten hän vain seurasi mitä tapahtuisi.

Ennen kuin Chrisu heitti pallon uudelleen peliin, Jupe huudahti Aarolle kipakasti: – Mistä oli puhe!

– Millon?

– Kelaa!

Arsa huokaisi syvään. Jupen ja Karrin välissä oli kahdeksan sinipaitaista ja vain kaksi punapaitaista; sokeakin näki, ettei siitä päässyt läpi pelaamatta laitojen kautta!

Santeri käynnisti verkkaisesti uuden hyökkäyksen saatuaan pallon. Hän syötti Jupelle, ja Jupe syötti hänelle takaisin. Karri lönnkötteli paitsion rajamailla eikä näyt-

tänyt piittaavan koko pelistä. Pallo kävi Einolla, Pertulla ja Antonilla, kunnes se palasi taas Jupelle.

Arsa kiihdytti askeleensa juoksuksi ja sai syötön ennen keskiviivaa, mutta tilaa ei ollut sitäkään vähää kuin edellisellä kerralla. Oli pakko vain potkaista Topia kohti ja toivoa, että potku tavoittaisi hänet. Tällä kertaa Topi ei yrittänyt ottaa palloa haltuun vaan jatkoi yhdellä kosketuksella Jupelle, joka käänsi rintamasuuntansa toista laitaa kohti ja syötti puolestaan Rekolle. Nyt oli tilaa ja aikaa paljon enemmän. Reko eteni laitaa pitkin niin pitkälle kuin pääsi ja keskitti sitten maalia kohti. Karrikin heräsi vihdoon eloon – hän juoksi maalialueelle ja hyppäsi puskemaan, mutta puolustaja ehti viime hetkellä väliin ja sysäsi pallon päätyrajan yli.

Anton kipaisi hakemaan pallon ja vei sen kulmaukseen. Kun hän asettui potkaisemaan, sinipaitaisten joukosta erottuivat vain Karrin valkea tukkapehko ja Santerin lyhyeksi kynitty päälaki, joka pilkotti muita korkeammalla maalialueen rajan tuntumassa. Kun kulmapotku lähti, Santeri juoksi juuri pallon lentoradan suuntaan ja kumautti palloa otsallaan. Arsa näki muiden takaa, kuinka pallo sinkosi maalin oikeaan takanurkkaan. Täysin suvereeni suoritus!

Jos Karri on meidän jengin Zlatan, Arsa hihkui mielessään, niin Santeri on uudesti syntynyt Hyypiä!

Santeri kohotteli käsiään samalla, kun kaksi puo-

lustajaa hänen jalkojensa juuressa kampesi itseään ylös tekonurmelta. Toinen alkoi sepustaa jotakin tuomarille, mutta tuomarin käsi osoitti järkähtämättä keskiympyrää.

Pallo-Kissojen valmentaja alkoi jakaa ohjeita omilleen puoliksi kentällä seisten. Hänen äänensä ei kuulostanut kannustavalta vaan käskevältä, ja kaikki sinipaitaiset näyttivät ryhmittyvän nyt paljon lähemmäs keskiviivaa.

Pallo liikkui aloituksen jälkeen sähkökästi sinipaitaiselta toiselle, vaikka tykittäjät tekivätkin syöttämisestä vaikeaa. Arsa otti varman päälle. Hän ei lähtenyt karvaamaan ylhäältä vaan päätti jäädä puolustuslinjaan katkomaan läpisyöttöjä. Kauempaa oli myös helpompi hahmottaa, mitä kentällä tapahtui.

Sinipaitaiset osasivat muutakin kuin puolustaa; he pystyivät pitämään palloa ja liikkuivat hyvin, mutta miksi ihmeessä he alkoivat pelata kunnolla nyt vasta?

Pallo-Kissojen valmentaja jatkoi meuhkaamistaan kentänlaidalla, mutta Teijo seiso i samassa asennossa vaihtopenkin päässä kuin oli seissyt ennen johtomaaliakin. Tuntui kuin sinipaitaisilla olisi ollut kaksitoista pelaajaa – vaikka äänekkäin heistä ei voinut koskea palloon. Se ei vaikuttanut kuitenkaan tykittäjiin. Kun yksi puolusti, kaikki puolustivat, ja kun yksi hyökkäsi, kaikki hyökkäsivät. Mitä pienempinä pelaajien välit pysyvät, sen hankalampi vastustajan oli rakentaa omaa peliään.

Samassa Jose katkaisi syötön, ja suunta kääntyi. Pallo vieri Jupelle, joka potkaisi sen Topia kohti. Topi juoksi vastaan, mutta päästikin pallon jalkojensa välistä Karrille. Yhtäkkiä edessä oli vain yksi puolustaja. Karri otti muutaman sähäkän askeleen ja karisti vartijansa. Pallo-Kissojen maalivahti ryntäsi vastaan, ja loput saattoi jo arvata. Karri näytti laukaisevan, mutta siirsi pallon oikealta jalalta vasemmalle ja ohi paikalleen jämähtäneen maalivahdin kuin pujottelukepin. Sitten hän tyrkkäsi pallon kengänkärjellään maaliviivan yli.

Sinipaitaiset seisoivat kädet lanteillaan ympäri kenttää. Maalivahdiltakin otti aikansa, kun hän haki pallon verkon perukoilta ja viskasi sen sitten äkäisenä keskiympyrään.

Kentällä näytti olevan enää vain yksi joukkue; Karri teki vielä kolmannen maalin ja Topi neljännen, kunnes tuomari vihelsi kolmesti pilliinsä pelin päättymisen merkiksi.

Hiki helmeili Arsan ohimoilla, kun hän käveli muiden mukana kentältä. Kaikki punapaitaiset olivat yhtä hymyä ja läimäyttelivät ylävitosia mennessään. Arsa huomasi, kuinka Pallo-Kissojen valmentaja jakeli edelleen neuvojaan viereisen vaihtopenkin luona, vaikka mitään ei ollut enää tehtävissä. Teijo sen sijaan ojenteli vesipulloja huoltajan ja kakkosvalmentajan kanssa ja nyökytteli päätään hyväntuulisena.

– Meinas tulla taas kiire, Jupe pukahti otsaansa pyyhkien.

– Hankala jengi, Chrisu nyökkäsi.

– Ei se voi olla aina vastustajasta kiinni...

– Camoon, Topi sanoi, – me tehtiin neljä kuitenkin.

– Montako ollaan tehty ekalla jaksolla?

Teijo taputti käsiään yhteen.

Kaikki valpastuivat.

Arsakin oikaisi ryhtinsä kuin vieteriukko ja kääntyi valmentajaan päin.

– Hieno peli taas, kundit! Teijo huikkasi, ja muut miehet nyökyttelivät hänen vieressään.

– Kuulin tuossa sivukorvalla jotain hassua porinaa, Teijo jatkoi.

Jupe katsahti ympärilleen ja levitti kätensä. – Mitä muka?

– Kalikka kalahti, vai?

– Sanoin vaan niinkun asia on, Jupe puolusteli.

– Totta, Teijo nyökkäsi, – maaleja on tullut aika vähän. Mutta onkos sarjapisteitä jaettu joskus ensimmäisen jakson perusteella?

Jupe puisti päätään.

– Mulla oli sellanen mainio mummo kun Marjatta, Teijo sanoi sitten. – Ja Marjatalla oli hauska tapa kaa-
taa oppeja mun pääkoppaani.

Arsa tuskin uskoi korviaan: Teijolla oli omalla peliurallaan ollut vaikka kuinka monta maailman-

luokan valmentajaa, mutta nyt hän rupesi jakamaan mummonsa opetuksia!

– Kerran kiukuttelin Marjatalle, kun en voinut lähteä ongelle kaatosateella. Se sanoi mulle, että kissakin jää hiirettä, jos pitää liikaa kiirettä.

Jupe katsahti Teijoa ja alkoi nauraa: – On meillä himmee valkku!

3.

Maauimalan hyppytornin korkeimmalta tasanteelta näki Arsan kotitalon katon – ja koko korttelinkin. Sieltä näki myös, kuinka sameaa aurinkovoiteiden tahrima vesi oli. Vedestä viis. Arsa otti vauhtia ja loikkasi alas jalkojaan ilmassa polkien.

Kun vedenpinta oli taas ehjä, Karri hyppäsi Arsan perään pää edellä ja ojensi kätensä suoriksi pitkän ilmalennon aikana. Kuului vain ”tsup” kuin vesimassa olisi imaissut koko miehen. Hetken päästä Karri ponnahti pintaan altaan toiselta puolelta ja purskautti suustaan korkean vesikaaren.

Arsa nousi vaalean kaakelireunuksen päälle ja nojautui käsivarsiinsa niin, että lämpimästi paistava ilta-aurinko osui hänen kasvoihinsa.

– Toinen kierros! Karri töräytti ja roiskaisi vettä Arsan päälle.

– Tsiigaa kelloa.

– So?

– Meidän piti mennä tekeen se biisi.

TYKITTÄJÄT TYKITTÄÄ, MUISTA MÄRKÄ LÄNTTI JÄÄ!

Äkkipikainen pelaajalahjakkuus Karri ja diplomaattinen Arsa tulivat tutuiksi jalkapalloromaanissa *Meidän jengin Zlatan*. Tykittäjät pelaa pääsystä jalkapallon Valiosarjaan. Haaste on kova, sillä joukkue on poikien itsensä perustama eikä tuoreella jengillä ole vielä sijoituksia. Maalitykki Karri on usein pääroolissa kentällä, mikä pannaan merkille, kun ikäkauden parhaita pelaajia katsastetaan. Myös poikien bändi Karria & Arsenikkia huomataan: kuutamokeikka maauimalassa saa tuhansia tykkääjiä YouTubessa. Fanijoukko kentän laidalla kasvaa ja soolot pitenevät – mutta yllättäviä vihollisiakin ilmaantuu...

Kirjaileija **Mika Wickström** pelaa jalkapalloa FC Kynässä ja Zoomissa.

Kannen kuvat: iStockphoto, Wikimedia commons
Kansi: Riikka Turkulainen

www.wsoy.fi

ISBN 978-951-0-42449-0 • N84.2

9 789510 424490